

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 29, št. 12
DECEMBER 2009

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ ZA NAUK O SOŽITJU
- ◇ ZATO VAM PRAVIM
- ◇ O TEDNU KARITAS
- ◇ KRIŽANKA

ZLATA PODOBA MALIKA

Uvodniki v adventni čas so v preteklosti bralcu sporočali, kaj je bistvo adventnega časa za kristjana in kako strmo naraščajoča potrošniška mrzlica pači in odteguje od bistva, temeljnega sporočila tega posvečenega časa, ki daje sleherniku priložnost za novo, očiščeno in s tem drugačno držo od prejšnje. Razsvetljeni in okrašeni nakupovalni centri, ki ponujajo obilico zabavišnega razvrata in drugih hedonističnih užitkov sodobnega sveta, vstopajo v »adventni čas« že veliko pred prvo adventno nedeljo.

Članek z naslovom »Upehani obraz porabe?« (Delo, 21. nov. 2009) pa za

razmišljujočega, predvsem pa vernega kristjana prinaša svojevrstno »odrešensko« sporočilo. V njem avtor predstavlja na novo odprti največji nakupovalni metropolis Westgate, ki so ga v teh dneh odprli naši sosede na Hrvaškem. Po predstavitvi centra avtor ocenjuje, da je ob začetku globalne gospodarske krize to nekakšna »investicijska nesreča«, in se ob tem sprašuje – »*je mogoče, da je gospodarska kriza povzročila razpoke v prepričanju, da je čezmerna poraba edina pot do zveličanja sodobnega sveta?*«

Kot kristjani bomo ob tem razmišljanju rekli: »Hvala Bogu, da še kdo zunaj cerkve kaže sleherniku, kaj je bistvo

Foto: Tomo Strle

njegovega življenja! Vsi akterji potrošništva, ki so porabo sparili z oddihom, sprostitevjo, nujno rekreacijo in družinsko zabavo in je kot življenjski slog postala nekakšen družbeni kanon, si ob nepričakovanem upadu kupcev morajo zastavljati vprašanja o pravem, resničnem bistvu človeškega življenja. S tem, ko omogočajo pospešeno odtujevanje od človeške bližine in pospešujejo razkroj osnovne celice, družine (o tem govorijo v naši domovini še vedno nabito polni nakupovalni centri ob nedeljah), ustvarjajo polje razosebljanja, ki najbolj vpije v kriznih časih.

Verni kristjan zna sprejeti stisko in jo z zaupanjem premagovati. Verni kristjan zna videti sočloveka v stiski in mu solidarno priskočiti na pomoč, ko jo potrebuje; verni kristjan se ne ozira na bleščavo sodobnih zlatih malikov potrošništva, ker ima enega samega Boga, ki ga v polnosti napolnjuje. Naj bo adventni čas čas samospraševanja v tišini in priprava na veselo pričakovanje Novorojenega.

Slavite vsi, ki se Gospoda bojite, Boga nad vsemi bogovi, hvalite ga in zahvaljujte, ker vekomaj traja njegovo usmiljenje! (Dn 3, 90)

ODKRIVAJMO SKRIVNOST – BLAGOSLOVLJENA VODA

Že od malega se spominjamo nasvetov staršev, kaj moramo narediti, ko pridemo v Božjo hišo. Najprej je treba seči v kropilnik in se z blagoslovljeno vodo pokrižati, poklekniči v smeri Najsvetejšega in nato oditi v klop.

Blagoslovljena voda v kropilniku je znamenje našega kr-

sta. Spominja nas, da smo pri zakramentu krsta ob simboličnem trikratnem izlitju krsne vode na glavo prejeli kopel prerojenja in prenovljenja po Svetem Duhu. To je bilo naše novo rojstvo v Kristusu.

Naveliko soboto pri bogoslužju velikonočne vigilije se v cerkvi

Foto: Grega Požun

opravi blagoslov vode. Duhovnik napravi križ nad vodo in reče: »Blagoslovi, Gospod to vodo, naj bo znamenje krsta, ki smo ga prejeli.« Cerkev prosi Boga, da pride po njegovem Sinu nad to vodo moč Svetega Duha, da bi se vsi, ki bodo z njo krščeni, rodili iz vode in Duha.

Pri blagoslovu vode se spominimo velikih dogodkov zgodovine odrešenja, ki so vnaprej označevali skrivnost krsta:

1. Predpodoba se kaže v velikem potopu in Noetovi ladji, ko se je po vodi rešilo le malo ljudi.

2. Predpodoba nam govori, da je prehod preko Rdečega morja pomenil osvoboditev Izraelcev iz egiptovske

sužnosti. Izraelsko ljudstvo je bilo podoba krščenega ljudstva.

3. Predpodoba krsta je tudi prehod čez reko Jordan, s katerim je Božje ljudstvo prešlo v dar deželo, obljubljeno Abrahamovim potomcem.

Te tri podobe iz stare zaveze pa so dobile svojo izpolnitev, ko se je Jezus dal krstiti sv. Janezu Krstniku v Jordanu in ko je po svojem vstajenju izročil apostolom poslanstvo. »Pojdite in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega duha in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal!« (Mt 28,19.20).

Blagoslovljena voda naj nas torej vsakič spomni na moč

blagoslova, ki je znamenje Božjega delovanja. Spomni naj nas tudi na sveti krst in na očiščujočo moč vode.

Tudi vsak drug stik z vodo more prebuditi v nas veselje in hvaležnost. Globlje to doživimo, ko pridemo s potovanja v vročih in soparnih dneh in nas voda osveži. Tudi kadar zaradi popravil na vodovodnem omrežju dotoke vode zapro in moramo nekaj ur zdržati brez vode, močnejše doživimo njen pomen za vsakdanje življenje.

Iz takih izkušenj lažje razumemo, kakšna dobrina je voda za dušo in kako mnogotere blagoslove ji prinaša.

Tone Kompare

ZA NAUK O SOŽITJU

Dva dogodka sta me v zadnjem času vzpodbudila k razmišljanju. Pomembnejši zadeva izid socialne okrožnice papeža Benedikta XVI.: Ljubezen v resnici – Caritas in Veritate. Prebiranje te drobne knjižice me duhovno bogati. Kristjane postavlja pred nalogo, da pričnemo dojemati reševanje socialnega vprašanja pod vidikom ljubezni. Ta vsebinska opredelitev in utemeljitev mi je osebno še posebno ljuba. Zdi se mi potrebna za poglobljanje duho-

vne moči posameznika kot dela sodobne družbe.

Benedikt z okrožnico stopa v sveže obdobje cerkvenega socialnega nauka. Njegov poziv k ljubezni v resnici je namenjen vsem ljudem. Na to prav radi pozabljamo.

Drug, pri nas medijsko bolj izpostavljen dogodek, zadeva govor Billa Clintona v Cankarjevem domu v soboto, 31. oktobra 2009. Tudi

njegovemu govoru sem pozorno prisluhnil. Še posebno poziv k sprejemanju skupne odgovornosti za človeštvo je sprejemljiv. Presenetljiva je njegova govorniška sposobnost. Prepričljivo je podal povsem konkretne izkušnje, pridobljene ob srečanju z ljudmi, ki so preživeli pokole v Ruan-di. Drug drugemu so odpustili krivice in se usmerili v prihodnost. Znali so te svoje pozitivne lastnosti povezati, zavedajoč se soodvisnosti bivanja, in tako napredovati v

BENEDETTO XVI

CARITAS IN VERITATE

ENCICLICA SOCIALE

sožitju. Tudi ko je navajal besede južnoafriškega voditelja Nelsona Mandele, ki je znal odpustiti nasprotnikom, je bil prepričljiv. »Saj bi drugače v mislih za vedno ostal v zaporu,« je povzel besede Nelsona Mandele.

Kako blizu krščanskim vrednotam, temeljem, ki segajo do evangelijev, sežejo te besede.

Že zavestno sprejemanje besed »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe (Mr 10,5) in uresničevanje te zapovedi bi bilo dovolj za globoko družbeno spremembo ... je zapisal dr. Marko Kremžar ob zadnji papeževi okrožnici (Družina, št. 32., 9. avg. 2009). In še: *naj Cerkve prične oznanjati svoj nauk o mirnem družbenem sožitju na novo*. Okrožnica prinaša

splošno etično sporočilo za vse ljudi. Razvoj mora izhajati iz človeka, ki je svobodno bitje, poklican k občestvu z bližnjim in z Bogom. Papež sklene okrožnico s pozivom k zvestobi etičnim načelom, ki so zapisana v človeško naravo. Vsebina nove okrožnice je etika, ki priznava resnico v ljubezni. Kristjan se more sklicevati na Kristusove besede. Bog je jamstvo za resnični humanizem in celostni razvoj.

Cerkveni socialni nauk, kot ga predstavi papež Benedikt XVI., je osnovan na ljubezni, razumljivi vsem ljudem. Kristjani naj bi jo oznanjali in živeli v resnici. Od nas pričakuje, da dajemo od vsega, kar imamo, kar je ljubezen.

Brez Boga se človek in vsi njegovi napori za razvoj prej ali slej obrnejo proti njemu. Edino Bog je jamstvo za resnični humanizem in celostni razvoj.

Opomba:
beseda etika pomeni nrvnost, morala po Slovenskem pravopisu, SAZU 1962.

Pavle Mihevc

ROMAR ALI BOŽJEPOTNIK ?

»Zato vam pravim: ne bodite v skrbeh za svoje življenje ... Pogledjte ptice pod nebom! ... Pogledjte lilije na polju ...«

(Mt 6, 25)

Ste že kdaj razmišljali, koliko priprav, dogovarjanja in »skrbi« nam povzroči odločitev, da gremo na organizirano romanje? Ste se ob vsem tem vprašali, čemu grem na romanje? Ob pogovoru z Zdenkom Jakopom, ki je v sredo po veliki noči tega leta zapustil Logatec in se kot božjepotnik tokrat odpravil od domače hiše do Rima, peš in sam, so vsa moja dozdajšnja romanja, ki jih ni malo, dobila blede barvo. Leta 2004 je prehodil znamenito in vse bolj popularno božjo pot v Compostello. Želi si, da bi prehodil tudi tretjo, ki vodi v Sveto deželo.

RAZLIKA MED ROMARJEM IN BOŽJEPOTNIKOM

Takoj na začetku mi Zdenko razloži razliko med romarjem in božjepotnikom.

ROMAR

Romanja se udeležujemo verniki, ki želimo obiskati sve-te kraje. Nekateri kot turisti, drugi z nekim namenom. Ob tem je za vse poskrbljeno. Prevoz, prehrana, prenočišča, duhovno in turistično vo-

denje so stvari, ki so vključene v aranžma in so samoumevne. Pogostokrat se zgodi, da se najdejo nezadovoljneži, ki z marsičem niso zadovoljni (!?), kljub temu da so na romanju – ker so plačali. Na takšen način roma večina vernikov.

BOŽJEPOTNIK

Se odpravi na »peš-pot« sam ali v paru. Za to odločitvijo stojijo trije nameni: pokora, prošnja ali zaobljuba. Zdenko pove, da je zaobljuba lahko problematična, ker je po vsebini nekakšno barantanje z Go-

spodom, kar pomeni, da bom nekaj naredil, ko in če mi bo Gospod v nečem ustregel, me uslišal. Božjepotnik nikoli ne ve, kje točno bo hodil, kje bo jedel in spal, kakšno vreme mu bo naklonjeno, kako bo prišel do cilja ... Vse skupaj postane urjenje v pokorščini in vdanosti v vse, kar daje Gospod. Krepi se popolno zaupanje in vdanost v Božjo voljo, kar so poglavitna načela Frančiška Asiškega. Cela božja pot so neprekinjene duhovne vaje.

Zdenko se je v svetem letu apostola Pavla za pot v Rim odločil zaradi prošnje za družino in za vse, ki so se mu priporočili, naj se jih spomni v molitvi. Bilo jih je presenetljivo veliko, znanih in tudi čisto neznanih.

Ob predhodnih pripravah (trajale so malo manj kot tri mesece), je vedel, da je pot v Rim, ki jo Italijani imenujejo duhovna pot, nekaj povsem drugega kot pot v Compostello. Na tej poti skoraj ne srečaš božjepotnika in ker še ni tako obljudena kot španska, so ljudje, ki jih srečuješ, bolj nezaupljivi, predvsem pa je (še posebej v severnem delu) slabo označena, kar pomeni, da si ob načrtovanih tisoč in nekaj kilometrih lahko hitro prisluziš »dodatek« desettih in več kilometrov. Zdenko je v enem dnevu prehodil od 20 (kar je bila zanj kratka tura) pa vse do 68 km. Čas v enem dnevu je razporedil na čas za hojo, iskanje hrane, pranje in sušenje perila, kar pa včasih ni bilo enostavno, ker se ni

posušilo in je »sušilec« postal kar Zdenko sam. Pri požiranju samotnih kilometrov ga je spremljala molitev hvalnic, večernic in rožnega venca pa tudi polno nepredvidljivih dogodkov. Hitro je ugotovil, da v prenekaterih predelih, predvsem na podeželju, življenje in čas tečeta počasneje, kot smo navajeni v vsakodnevnem hitenju, ki ga vse bolj zahteva vsiljeni ritem življenja. Najbolj je bil presenečen, ko je v upanju, da bo prišel do hrane, ugotovil, da so vse tri gostilne v vasi zaprte na isti dan, in to prav tisti dan, ko je šel tam mimo. Ob takšnih dogodkih se je spomnil na Jezusove besede: »... kaj skrbite, kaj boste jedli in kaj pili in kaj oblekli ...« in spoznal, da Gospod vedno poskrbi za vsakogar, saj od nikjer ni odšel lačen. Da so ljudje ob tej poti še nevajeni božjepotnikov, je ugotovil v situacijah, ko je stopil pred domačine s prvim romarskim videzom (beri – neobrit in utrujen) in so ga sprva gledali nezaupljivo. Ko pa jim je razodel, kam je namenjen, so ga nekateri gledali kot nejeverni Tomaži, večina pa je bila nad njegovim početjem navdušena.

Božjepotniki dobijo na kontrolnih točkah žig v knjižico, v kateri so označena glavna mesta na tej dolgi poti. Običajno so žigi v župniščih, kjer se lahko tudi prespi. Prenočišča so različno urejena; največkrat je to veroučna učilnica, kamor pogrneš svojo podlogo in na trdih tleh sladko zaspiš.

Zdenko je na končni cilj prišel 26. maja. Vedel je, da je v Rimu zavetišče za romarje, ki ga vodi bratovščina sv. Jakob, kjer lahko božjepotnik prespi tri dni. Tu je bil deležen posebne časti, obreda umivanja nog, ki ga je izvedel tamkajšnji prior. Na koncu obreda je prior »noge, ki so molile,« še poljubil. Cerkev Sv. Pavla izven obzidja in zakladnico mu je razkazal kardinal, predstojnik te cerkve; srečal pa je tudi gručo Slovencev, ki so v Rim priromali na »klasičen« način in po dolgih dneh samote se je še posebej razveselil pogovora v domačen jeziku.

V svoji pripovedi je Zdenko iskrev govornik, kljub temu pa ostaja ponižen pred Gospodom, kateremu je neizmerno hvaležen, da je sprejel njegov načrt in mu po vseh zgodah in nezgodah dal priti do želenega cilja.

Vse dni njegove odsotnosti pa je njegovo pot »logistično« spremljala žena Mateja, ko je mesta na zemljevidu, kjer je prenočeval, opremila z majhnimi zastavicami.

Sv. Frančišek je zapisal: »Vse v življenju, v družini, v narodu, vse je odvisno od drže, ki jo imamo do Božjih zapovedi, ki nam jih je dal Gospod.«

In Zdenko upa, da je Gospod nekam umestil njegov, za večino nas nedoumljiv podvig. Kot oče in mož je s svojo priprošnjo in držo na tej poti dodal kamenček v Božjem načrtu.

Letošnje praznovanje zakonskih jubilejev v župnijski cerkvi sv. Nikolaja v Dolnjem Logatcu smo praznovali v nedeljo, 18. oktobra, pri sveti maši ob 10. uri. Od okoli 150 parov se nas je odzvalo 49. Zbrali smo se pred cerkvijo, kjer nas je v slovesnem sprevedu ob zvoških poročne koračnice v cerkev pospremil gospod kaplan Andrej. Med sveto mašo, po spodbudnih besedah v pridigi, nas je povabil, da Bogu in svojemu sozakoncu glasno in iskreno izrazimo svojo hvaležnost za dar zakona in zvestobe, s prošnjo, da bi z Božjo pomočjo vztrajali do konca v medsebojni ljubezni in zvestobi.

Tudi midva sva letos praznovala okroglo obletnico srebrne poroke: 25 let skupnega življenja v zakonu. Hvaležna sva Bogu, saj On bedi nad nama v vseh situacijah, lepih in težkih. Skupaj z Njim zoriva v medsebojnem sprejemanju in razumevanju. Hvaležna sva mu, da je prekrizal in združil najini življenjski poti v skupno pot krščanskega zakona in družine ter naju blagoslovil tudi z otroki. Le z Božjo pomočjo je mogoče sprejeti sozakonca z vsemi njegovimi lepimi in manj lepimi lastnostmi, drugačnimi navadami, izkušnjami in pričakovanji. Le z Božjo pomočjo je mogoče v sozakoncu vedno videti lju-

bljeno osebo, ki ti je podarjena, biti sočuten z njo v vseh situacijah in razpoloženjih, spodbujati njeno vsestransko osebnostno rast, se veseliti vsakega napredka ter biti potrpežljiv in sočuten z njo v njenih šibkih trenutkih. Ko začutiš sozakonca kot sebi enako bitje v vsej človeški omejenosti in krhkosti ter hkrati polno skrivnosti, ki jih iz dneva v dan opazuješ in odkrivaš na drugačen način, v srcu začutiš občudovanje in hvaležnost do Boga, kako čudovita je njegova zamisel zakonske zveze. A človek sam brez Njegove pomoči je ni sposoben uresničiti. Zato je še kako potrebna osebna in

skupna molitev ter zakramentalno življenje in le to je zagotovilo za srečen zakon. Čas, ki ga osebno in skupno namenimo Bogu, ni izgubljen, pač pa blagoslovljen in pomnožen. Bog ne ostane dolžan, ampak bogato naklanja svoje milosti tem, ki ga prosijo in se mu izročajo. Zelo je pomemben naš medsebojni pogovor, ki pa je po molitvi drugačen, bolj iskren, spoštljiv, dobrohoten in sočuten. Ko sta srci uglašeni na isto valovno dolžino, niti ni treba veliko besed; že tiha navzočnost sozakonca je nekaj lepega in osrečujočega. Že misel nanj je lepa; ko je daleč, se veseliš vsakega ponovnega snidenja. To je krščanski zakon, ki človeka resnično izpolnjuje in osrečuje, ko po 25 ali več letih skupne poti iskreno čutiš, da si rad poročen in bi svojega zakona ne zamenjal za vso svobodo, ki jo opeva sodobni svet. To je naš poklic in poslanstvo na tem svetu. Še enkrat in vedno znova **BOGU HVALA ZA KRŠČANSKI ZAKON IN DRUŽINO.**

Praznovanje zakonskih jubilejev je potrebno in spodbudno pričevanje za mladi rod in sodobni čas, ko so prave vrednote ogrožene in mnogokrat celo zasmehovane. Kvaliteta našega življenja in uresničitev našega poslanstva pa je tisto, po čemer hrepeni vsako človeško srce. Brez iskrenih pričevalcev pa je mladim še težje najti pravo pot in sprejeti pravo odločitev. Zato ste krščanski zakonci povabljeni, da se z veseljem odzovete prijaznemu povabilu župnije k skupnemu praznovanju, kadar praznujete okroglo obletnico svojega zakona (5, 10, 15, 20 ... let).

Po končani sveti maši smo bili vsi zakonski jubilaranti povabljeni pod kozolec za cerkvijo, da se skupaj še malo pogovorimo, spoznamo in poveselimo ob prigrizku in pijači in ob prijetnih zvokih, ki jih je iz svoje harmonike izvabljal naš župnik Janez.

Hvala vsem, ki ste sodelovali pri pripravi in izvedbi našega praznovanja.

Estera in Matjaž

Jože Gregorič, s srcem in dušo župnik v Bistrici pri Trzinu, je en svoj večer podaril nam, njegovim rojakom, logaškim faranom in bratom in sestram v Kristusu.

Izhodišče za svoje razmišljanje je vzel iz evangelija po Janezu o ozdravljenju v kopeli Betesda: *Potem je bil judovski praznik in Jezus je šel v Jeruzalem. V Jeruzalemu je pri Ovčjih vratih kopel, ki se po hebrejsko imenuje Betesda in ima pet pokritih stebrišč. V njih je ležalo veliko bolnikov: slepih, hromih in sušičnih. Čakali so na valovanje vode, kajti od časa do časa je prihajal v kopel Gospodov angel in vzburkal vodo. Kdor je po vzburkanju vode prvi stopil vanjo, je ozdravel, najsi je imel katerokoli bolezen. Med njimi je bil tudi človek, ki je bil bolan osemindeset let. Jezus ga je videl, kako leži tam, in ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: »Bi rad ozdravel?« Bolnik mu je odgovoril: »Gospod, nimam človeka, ki bi me dal v kopel, kadar se voda vzburka. Medtem ko grem tja, se spusti pred menoj kdo drug.« Jezus mu je rekel: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!« In mož je takoj ozdravel. Vzel je posteljo in hodil. (Jn 5, 1-9)*

Ne vem, kateri del odlomka nagovori vas, mene zmrazijo

besede bolnika, ko pravi: NIMAM ČLOVEKA, ki bi me dal v kopel, je nadaljeval z razlago Jože. Nimam človeka, nimam časa, vseenost, osamljenost, to je RAK današnjega časa. In kristjani »zbolevalo« za isto »boleznijo« ... saj VERE NE JEMLJEMO RESNO. Hodimo k maši – maša je vir in vrhunec naše vere – a ko prestopimo cerkveni prag, že opravljamo in glodamo druge ... sedimo pri maši v zamaknjenosti, za nami pa sedi nekdo, s katerim ne govorimo že leta in leta. Dokler človek ni Človek, ne more biti orodje božje milosti. Jezus nam je dal zapoved, naj se ljubimo med seboj. »Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!« (Jn 13, 34) Ljudje potrebujemo ljubezen IN ljubezen hočemo tudi čutiti. Jezus je ljubil, vse do smrti, smrti na križu. Poleg ljubezni bi morali biti kristjani tudi ponižni, to je človekoljubni.

Kakšen kristjan sem jaz?

Ali sem kristjan, ki bere Lady, horoskope, se zateka k energijskim piramidam – za vsak primer ... Halooooo? Se pritožujem nad mladino, češ, kakšna je današnja mladina, ko me pa pozdravi mlad človek, pogledam stran in ne vrnem pozdrava? Kdo je čuden?

Bog nam je dal zapovedi. Zakaj? Zato, ker nas ima neskončno rad in ker smo šibki. K sveti maši gremo najprej zato, ker je to zapoved, ko pa začutimo ljubezen, je maša stvar ljubezni. »In če kje zares začutim Boga, je to zakrament bolniškega maziljenja,« pove Jože. Ko joka sočlovek in jokam tudi jaz. In zakrament spovedi, kako jo opravljam? Se hvalim z dejanji, ki jih nisem storil? Ali hočem najti korenine svojih grehov – zakaj sem lagal, bil jezen, zakaj sem dvignil roko nad otroka, ženo ... zakaj privoščim sosedu nesrečo? Zakaj se obremenjujemo z drugimi? Slovenska nevoščljivost je huda.

Kakšen kristjan sem?

Človek iz evangeljske prilike, ki je bil bolan osemindeset let, to pomeni celo življenje, ni izgubil upanja, ampak je ostal človek UPANJA! Kristjan je nosilec upanja. Bog mora biti moj prijatelj tudi v dobrem, ne samo v slabem. Tudi Bogu lahko izrečemo čarobno besedo »hvala«.

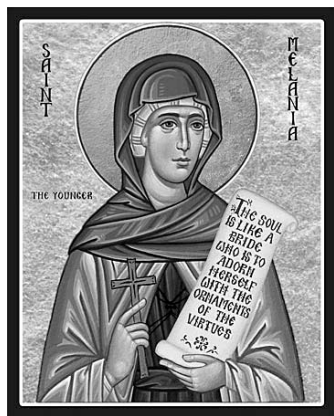
Kakšen kristjan sem jaz?

Imam občutek za sveto, za brata, sestro? Si sploh UPAM biti kristjan? Jezus trka na vrata mojega srca, ampak kljuka na vratih je samo na moji strani. Mu bom odprl svoja vrata, svoje srce? Pomni, da Jezus pravi: »Ne bojte se! Jaz sem z vami do konca sveta!«

Andreja Cergolj

Foto: Tomo Srše

Valerija Melanija je bila iz starega rimskega plemiškega rodu Valerijcev, zelo bogatih v posestih in premoženju, imeli pa so tudi veliko palačo v Rimu. Njen oče je bil senator Valerij Publicola, mati pa je bila iz poganske družine Cejonijcev. Babica po očetovi strani je bila *Melanija starejša*.

V 4. in 5. st. se je med visokim plemstvom med odličnimi krščanskimi ženami širilo asketsko gibanje; žene so se odrekale bogatemu sijaju Rima in odhajale v sveto deželo ali drugam v uk k svetim možem z željo, da se posvetijo le Bogu. Vzroki so bili predvsem v naveličanosti razkošja, v odporu do telesa, predvsem pa širjenje ideje o koncu; s tem se je ustvarjalo razpoloženja duševne pobitosti in obupa.

Melanija mlajša je stremela k zaobljubi devištva zaradi Kristusa, vendar so jo starši leta 396 kot trinajstletno prisilili v zakon s štiri leta starejšim bratrancem, zato da so z možitvijo med sorodstvom – kot je bilo v navadi – utrjevali družinske vezi in ohranjali premoženje. Želela si je popolne vzdržnosti, mož Pinian pa ji je bil pripravljen ugoditi šele, ko bi mu rodila dva otroka. Zakon je bil zanjo trda preizkušnja in veliko je trpela. Najprej ji je umrla nekaj let stara hči, nato je na prezgodnjem porodu izgubila še sina in bila tudi sama tik pred smrtjo. Mož je veliko molil zanjo in ji takrat tudi obljubil popolno vzdržnost.

Melanija je nadalje posnemala Kristusa: »Če hočeš biti popoln, prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim.« Tudi moža je pregovorila k odpovedi razkošju in prodaji premoženja ter posestev, katerih izkupiček je šel v dobrodelne namene; ustanavljanje samostanov in opremo cerkva. Ko so Zahodni Goti opletnili Rim, je za majhen denar prodala palačo v Rimu, nato še vsa posestva in z možem, materjo ter z nekaj sužnji odšla na Sicilijo. Tam so se vsi navdušili in se pridružili vzoru skupnega in preprostega

življenja v samostanski povezanosti. Ob navalu Germanov so se leta 411 preselili v Afriko, kjer je imela Melanija še nekaj posestev. Povsod sta z možem ustanavljala samostane in tudi pomagala pri negi bolnikov in skrbi za vse prišleke. Po nekaj letih so odšli v Palestino, Betlehem in nato v Jeruzalem. Tam se je Melanija po smrti moža in svoje matere umaknila v samoto in v celici blizu Oljske gore poostri-la spokorne vaje. Po številnih prošnjah se je vrnila in pomagala pomoči potrebnim. Ker je znala grško in latinsko, je prepisovala rokopise. Zadnji samostan, na Oljski gori, je postavila s pomočjo drugih, ker je vse svoje bogastvo porabila. Ta, nekoč najbogatejša žena rimskega cesarstva, je imela malo pred smrtjo le še petdeset zlatnikov, ki jih je podarila škofu.

Melanijine oblike askeze in pobožnosti označujeta velika ponižnost in skromnost, do česar se je kot velika dama tedanje rimske plemiške družbe dokopala z močnim samopremagovanjem. Velika ljubeznivost pa se najbolje izraža v njenih besedah, »da nikoli ne gre spat z jezo v srcu proti komurkoli.«

Pripraviła Tamara Velušček

KRIŽANKA Z GESLOM

AVTOR: JOŽE BORKO	PONAV- LJALNO ZNAMENJE V SLO- VARJIH	TROJA, ILIOS	KRONIKA, LETOPIŠ	STROJ ZA ZEMELJ- SKA DELA, BULDOZER	AKVA- RIJSKA RIBICA
NEKDAN- JA PAPE- ŽEVA KRONA			6		
JAMA Z ILOVICO					3
TROPSKA OVIJALKA	5			1	
SLOV. ROKOME- TAŠICA (DEJA)		4			
SLOVEN- SKO IME REKE ENNS V AVSTRIJI			2		

S	V	1	2	3	4	5	6	J
---	---	---	---	---	---	---	---	---

Rešite križanko in črke v poljih pod številko prepisite v spodnji lik pod enako številko.

REŠITEV:

Velik dobrotnik otrok, tudi zavetnik župnije v Dolnjem Logatcu, ki goduje v decembru.

Pripravila Tamara Velušček

LOGAŠKA ŽUPNIJA NA SVETOVNEM SPLETU!

Že več kot dve leti lahko poiščete vse aktualne informacije, Oznanila in Logaško župnijo (farni list) tudi na svetovnem spletu! Starejši, ki ne uporabljate te tehnologije, opozorite mlajše! Kadar ne morete priti k sv. maši v domačo župnijo, pa vas zanima, kaj piše v Oznanilih ali farnem listu, kliknite na: <http://zupnije.rkc.si/dolenji-logatec>.

Prav tako ste povabljeni, da sodelujete s svojimi prispevki, obvestili, pošljete kakšno fotografijo ... le tako bodo tudi te strani lahko zaživele.

KOLEDAR

NOVEMBER

2010

*"Oznanil ti je, o človek, kaj je dobro, kaj
GOSPOD hoče od tebe: nič drugega, kakor
da ravnaš pravično, da ljubiš dobrohotnost
in ponižno hodiš s svojim Bogom."
(Mih 6,8)*

1. december – srečanje birmanskih voditeljev.

3. december – kateheza za mladino in odrasle.

4. december – obisk bolnikov na domu; po maši molitvena skupina; srečanje MLADINE, pevske vaje pevcev MePZ v veliki učilnici.

5. december – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega; priložnost za sv. spoved.

6. december 2. ADVENTNA NEDELJA – MIKLAVŽEVA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.

7. december – po maši srečanje sodelavcev KARITAS, ob 20. uri srečanje KATEHETOV.

11. december – po maši molitvena skupina; srečanje MLADINE; pevske vaje pevcev MePZ v veliki učilnici.

12. december – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

13. december - 3. ADVENTNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri.
Ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

14. december - srečanje članov ŽPS.

16. december – začetek božične devetdnevnice.

18. december – po maši molitvena skupina; srečanje MLADINE; PEVSKE VAJE pevcev MePZ v veliki učilnici.

19. december – ob 14. uri začetek SPOKORNEGA BOGOSLUŽJA, spovedovalo bo več spovednikov.

20. december – 4. ADVENTNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

21. december – priprava na sv. krst.

24. december – SVETI VEČER, sv. maša za družine in otroke bo ob 19. uri, polnočnic pa ob 24. uri.

25. december – BOŽIČ – Jezusovo rojstvo; sv. maša ob 8. uri in 10. uri. Pri polnočnicah in obeh mašah na božič bo darovanje – »ofer« za potrebe cerkve.

26. december – DAN SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI, državni praznik; sv. Štefan. Sv. maša ob 8. in 10. uri. Ta dan bo po sv. maši blagoslov konj.

27. december – PRAZNIK SVETE DRUŽINE; sv. maša ob 8. in 10. uri. Pri sv. maši ob 10. uri bo **BLAGOSLOV OTROK.**

31. december – 2. SVETI VEČER, sv. maša ob 18. uri in polnočnica v zahvalo za preteklo leto.